

Arrest

nr. 209 128 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Avenue des Gloires Nationales 40
1083 BRUXELLES

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van van 24 augustus 2018 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 augustus 2018 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal nadat verzoekster werd aangetroffen in een trailer (inklimming). Ze verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben en naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

Diezelfde dag werd haar een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Ze verklaarde sedert twee weken in België te zijn, omwille van het Verenigd Koninkrijk in België te zijn, geen familie te hebben in Eritrea, geen beschermingsverzoek in een andere lidstaat gedaan te hebben, geen vingerafdrukken achtergelaten te hebben in een ander Unieland, niet te lijden aan een ziekte die haar verhindert naar haar herkomstland terug te keren en geen partner of kinderen te hebben in België.

Op 24 augustus 2018 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is thans de bestreden akte, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: R.

geboortedatum: [...]1993

geboorteplaats: ///

nationaliteit: Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist haar om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de scheepvaartpolitie van Brugge op 23.08.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te haar van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 3° wanneer zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op inklimming (PV BG.55.FO.003453/2018)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 23.08.2018 door de scheepvaartpolitie Brugge.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een gezinsleven of dat betrokkene gezondheidsproblemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in haar verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Er is een risico op onderduiken:

1. Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3. Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op inklimming (PV BG.55.FO.003453/2018)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

2

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de scheepvaartpolitie van Brugge op 23.08.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Er is een risico op onderduiken:

1. Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3 Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op inklimming (PV BG.55.FO.003453/2018). Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 23.08.2018 door de scheepvaartpolitie Brugge en verklaart dat zij niet terug kan naar haar land van herkomst omdat ze daar geen familie heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij teruggeleid wordt een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er is een risico op onderduiken:

1. Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3 Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

3 Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens haar dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden of van het land waar zij toegelaten wordt."

Op 30 augustus 2018 raadpleegde de gemachtigde de VIS-databank en bleek verzoekster gekend onder de naam G.K.M., van Ethiopische nationaliteit, geboren op [...] '86. Op 17 juli 2018 kreeg verzoekster een Frans visum van de Franse diplomatieke post in Ethiopië om ermee naar Frankrijk te reizen. Ter staving van haar visumaanvraag legde zij een Ethiopisch paspoort voor afgegeven op 9 februari 2018.

Op 31 augustus 2018 werd verzoekster met dit resultaat geconfronteerd.

Op 31 augustus 2018 nam de gemachtigde een "beslissing sui generis artikel 3 EVRM", waarin wordt gesteld dat op grond van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet er wordt beslist verzoekster zonder verwijl naar de grens van Ethiopië te doen terugleiden. Deze beslissing werd gevoegd aan de nota met opmerkingen die werd ingediend door verweerder naar aanleiding van onderhavig beroep.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. de vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. de beslissing tot terugleiding naar de grens

De Raad stelt vooreerst vast dat de thans bestreden akte enkel de Eritrese nationaliteit van verzoekster vermeldt. In de motieven die de beslissing tot terugleiding naar de grens betreffen, wordt gesteld dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM indien verzoekster aantoont *“dat er ernstige en zwaarwichtige redenen aanwezig [zijn] om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij teruggeleid wordt een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Het blijkt dan ook dat in de bestreden akte wordt voorzien in een terugleiding naar de grens van Eritrea, hetgeen door de partijen ook niet wordt betwist.

Ter terechtzitting blijkt dat de verweerder op 31 augustus 2018 een nieuwe beslissing heeft genomen. Hoewel deze beslissing wordt betiteld als *“beslissing sui generis artikel 3 EVRM”*, blijkt uit de erin opgenomen motieven duidelijk dat het gaat om een nieuwe beslissing die ertoe strekt de verzoekster, met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zonder verwijl te doen terugleiden naar de grens van Ethiopië. Hierbij wordt gesteld dat de verzoekster de Ethiopische nationaliteit heeft en wordt tevens gemotiveerd over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij de terugleiding naar Ethiopië.

Aangezien de gemachtigde op 31 augustus 2018 heeft beslist om de verzoekster terug te leiden naar de grens van Ethiopië kan de Raad niet anders dan vast te stellen dat de verweerder, met deze nieuwe beslissing tot terugleiding naar de Ethiopische grens, de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens van Eritrea heeft vervangen. Verzoekster kan immers onmogelijk tegelijkertijd naar twee verschillende landen worden verwijderd.

Bijgevolg blijkt dat de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens op 31 augustus 2018 impliciet, doch zeker, door het bevoegde bestuur werd opgeheven. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting door beide partijen bevestigd.

Zoals weergegeven in de akte van kennisgeving van 31 augustus 2018, is de nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens van Ethiopië vatbaar voor een beroep, desgevallend een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bij de Raad. Verzoekster heeft van deze gelegenheid ook gebruik gemaakt en heeft een vordering tot schorsing bij uiterste hoogdringendheid ingediend op 5 september 2018. Deze vordering werd bij arrest nr. 209 121 van 10 september 2018 verworpen.

Door het vervangen van de beslissing tot terugleiding van de thans bestreden akte door de beslissing van 31 augustus 2018 is de vordering wat betreft de thans bestreden beslissing tot terugleiding zonder voorwerp geworden en bijgevolg onontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ze licht haar middel toe als volgt :

“Il se déduit de la décision attaquée que le requérant est détenu sur base de l'article 7, alinéa 1er, 1° et 3° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel permet à la partie adverse de délivrer un ordre de quitter le territoire lorsque l'étranger demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 et s'il est considéré par son comportement comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale. En l'espèce, le requérant n'était en effet pas en possession de documents de voyage valables au moment de son arrestation.

La décision attaquée, fondée sur cette disposition légale, autorise la partie adverse à procéder à l'expulsion du requérant du territoire de la Belgique vers son pays d'origine l'Erythrée.

ii. De l'article 3 de la CEDH

Dès lors que la décision attaquée envisage le renvoi du requérant vers l'Erythrée, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

En effet, lorsqu'elle envisage de procéder à l'expulsion d'un étranger, la partie adverse est tenue à plusieurs obligations en vertu de l'article 3 de la CEDH. La jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme relative à cette disposition dans les affaires d'expulsion est ainsi établie en ce sens que l'autorité est tenue :

- de ne pas expulser un étranger lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 ;
- de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute circonstance pertinente pour l'affaire en cause dont il a ou devait avoir connaissance .
- d'apprécier d'office l'existence d'un tel risque compte tenu de la situation générale dans le pays concerné , dès lors qu'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention peut exister en raison uniquement d'une situation de violence, lorsque celle-ci est d'une intensité telle que « l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence » ;
- de prendre en compte, dans son appréciation, toute circonstance pertinente pour l'affaire examinée. Dans ce cadre, la partie adverse est tenue d'attacher de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain .
- lorsque le requérant produit des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure d'éloignement était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, il incombe à la partie adverse de les réfuter .

Pour un exposé détaillé des principes relatifs à l'article 3 de la CEDH avec citation de la jurisprudence pertinente, il est renvoyé à la pièce 2.

En l'espèce, pour conclure à l'absence de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant dans son pays d'origine, la décision attaquée repose sur le motif unique suivant : « betrokkene werd gehoord op 23.08.2018 door de scheepvaartpolitie Brugge en verklaart dat zij niet terug naar haar land van herkomst omdat ze daar geen familie heeft ».

La décision attaquée conclut sur base de cet unique élément ce qui suit : « betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij teruggestuurd wordt een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. »

Il convient préalablement de noter que le conseil du requérant n'a pas été informé, et n'est pas parvenu, en de si brefs délais, à avoir accès au dossier administratif et à obtenir les informations quant aux explications exactes qui auraient effectivement été données par le requérant quant au risque de traitements inhumains et dégradants dont il ferait l'objet s'il était renvoyé dans son pays d'origine. De sorte que le conseil du requérant n'est pas en mesure d'exercer adéquatement sa défense sur cet élément pourtant essentiel.

Le conseil du requérant émet à cet égard quelques doutes quant à la manière dont le requérant a été interrogé par la police sur ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine. A-t-il été interrogé de manière utile et effective sur cet élément essentiel ? Lui a-t-on laissé la possibilité de s'exprimer suffisamment sur ce point ? Lui a-t-on octroyé assez de temps ? Interrogé sur ce point par son conseil, le requérant indique avoir répondu à la police qu'il ne pouvait pas être renvoyé en Erythrée en raison, d'une part, des persécutions du gouvernement actuelles et, d'autre part, du fait qu'il n'y a pas de famille. Il indique ne pas avoir eu l'opportunité de donner davantage d'explications. Il apparaît dès lors quelque

peu prématuré de conclure que le requérant n'est pas parvenu à démontrer un risque de violation de l'article 3 de la CEDH par ses explications si la possibilité d'être entendu de manière utile et effective sur ce point ne lui a pas été donnée. En outre, il ne ressort aucunement de la décision attaquée que la partie adverse ait tenu compte des violations flagrantes des droits de l'homme qui sont commises dans ce pays dont elle a pourtant nécessairement connaissance et qui indiquent qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel d'être soumis, dans ce pays, à des peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants.

Selon la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, il incombe en effet aux personnes qui allèguent que leur expulsion emporterait violation de l'article 3 de produire, dans toute la mesure du possible, des pièces et informations permettant aux autorités d'apprécier le risque allégué. Cependant, la Cour reconnaît qu'il peut s'avérer difficile, voire parfois impossible, pour la personne concernée de produire des preuves à bref délai. Il est donc important de rappeler que l'absence de preuves documentaires directes ne peut être déterminante en soi. De plus, il est établi dans la jurisprudence de la Cour que « l'existence [du] risque doit s'apprécier principalement par référence aux circonstances dont l'État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l'expulsion (nous soulignons) ». « L'État contractant a donc l'obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l'affaire examinée (nous soulignons) ».

Or, il apparaît que la partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances pertinentes de la cause, telles que développées dans les paragraphes suivants, dont elle avait, devait ou aurait pourtant nécessairement dû avoir connaissance, en ce que ces éléments, s'ils avaient été pris en considération, auraient permis de conclure au risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine.

Le pays d'origine du requérant, l'Erythrée, ne fait évidemment pas partie des pays d'origine sûrs et, au contraire, est tristement notoire pour les violations flagrantes des droits de l'homme qui y sont commises. L'extrême gravité de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée est rapportée par de nombreux rapports. Pour un extrait de rapports récents relatifs à la situation en Erythrée, il est renvoyé à la pièce 3. Il résulte de ces rapports – qui ne sont que quelques-uns parmi de nombreux autres – que l'Erythrée a commis des crimes contre l'humanité de manière répandue et systématique et qu'à ce jour, la situation ne s'est pas améliorée. En particulier, compte tenu de la situation du requérant, il est à noter que les personnes qui ont émigré et sont renvoyées en Erythrée sont emprisonnées et maltraitées, voire torturées ou même tuées.

Sous réserve de vérification du dossier administratif, il semble également que plusieurs éléments essentiels n'ont pas été pris en considération par la partie adverse en adoptant la décision attaquée. La partie adverse a en effet notamment omis de prendre en compte :

- Le sort réservé aux érythréens ayant quitté le pays de manière illégale ;
- Le risque que le requérant soit contraint d'accomplir le service militaire ;
- Le sort des érythréens expulsés de force dans leur pays d'origine.

Un premier élément important à prendre en considération dans la situation du requérant se rapporte en effet au fait qu'il a quitté l'Erythrée de manière illégale. Or, quitter le pays sans avoir obtenu préalablement un visa de sortie est considéré comme une infraction punissable par la loi érythréenne d'une peine d'emprisonnement pouvant aller jusqu'à 5 ans.

L'article 29, 2) du « Proclamation No. 24/1992 issued to regulate the issuing of travel documents, entry and exit visa from Eritrea, and to control residence permits of foreigners in Eritrea » prévoit en effet ce qui suit:

“Any person who: a) in violation of Art. 10-13 of this Proclamation attempts to enter or leave Eritrea (...) After conviction he shall be sentenced up to five years imprisonment or up to a fine of 10.000 Bir or to both imprisonment and fine”

Les informations disponibles sur le retour des personnes ayant quitté illégalement l'Erythrée sont éparses et variées. Il est impossible de les résumer ici vu l'urgence du recours mais une synthèse intéressante peut être consultée sur le site internet d'EASO. Amnesty International souligne notamment que chaque personne retournée en âge d'être enrôlée pour le service militaire court un risque important

d'être sujet à une détention arbitraire, à des tortures ainsi qu'à l'exercice subséquent du service militaire (nous soulignons) .

La loi érythréenne impose par ailleurs à chaque Erythréen d'accomplir un service militaire de 18 mois dès l'âge de 18 ans, bien qu'en pratique, ce service militaire se prolonge de manière indéfinie, souvent durant plus d'une décennie. En mai 2016, la Commission d'enquête internationale des Nations Unies a conclu dans son rapport final sur la situation des droits de l'homme en Erythrée, qu'il y a des motifs raisonnables de croire que le service militaire équivaut là-bas au crime d'esclavage qui constitue non seulement un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la CEDH mais également un crime contre l'humanité . Le service militaire obligatoire en Erythrée donne de plus fréquemment lieu à des abus physiques, en ce compris la torture .

Finalement, la partie adverse ne semble également pas avoir tenu compte des mauvais traitements systématiques, assimilables à de la torture, dont font l'objet les personnes renvoyées de force en Erythrée et documentées dans de nombreux rapports dont voici un exemple récent, daté de juillet 2018, à titre purement illustratif :

'Individuals forcefully repatriated are inevitably considered as having left the country unlawfully, and are consequently regarded as serious offenders, but also as "traitors." A common pattern of treatment of returnees is their arrest upon arrival in Eritrea. They are questioned about the circumstances of their escape, whether they received help to leave the country, how the flight was funded, whether they contact with opposition groups based abroad, etc. Returnees are systematically ill-treated to the point of torture during the interrogation phase. 'After interrogation, they are detained in particularly harsh conditions, often to ensure that they will not escape again. Returnees who spoke to the Commission were held in prison between eight months to three years. Male returnees from [country A] were held on Dhalak Island after a few months of detention at Adi Abeito. Deportees from other countries were held in prisons such as Prima Country and Wi'a. 'Witnesses who spoke to the Commission noted the severe conditions during their detention. They were made to undertake forced labour and were frequently punished by prison guards for inconsequential matters. [Country A] returnees recounted that, on one occasion, they had been reportedly even denied drinking water where they were detained at Dhalak Island where temperatures often soared to 50 degrees Celsius. As a consequence, many fell sick after drinking unsafe water. (...)

In correspondence with the Canadian Immigration and Refugee Board Research Directorate in May 2017, an Associate Fellow at the German Institute for Global Affairs' (GIGA) Institute of African Affairs, who currently carries out research on diasporas and sanctions, as well as on Eritrea, explained that 'Any Eritrean who is forced to return to their homeland against his or her will can face inhuman treatment including torture, imprisonment for unspecified periods and being forced to stay in a military training camp under very harsh conditions as a punishment.'

The HRW report 2018 stated 'In 2016, Sudan had repatriated 400 Eritreans who were promptly arrested upon their return, according to a UN Commission of Inquiry report. Whether any have been released since is speculative because of government secrecy and the absence of independent monitors. (Nous soulignons)'

Il s'ensuit que l'éventuel refoulement du requérant dans son pays d'origine, compte tenu de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée telle que décrite dans les rapports cités, est extrêmement alarmant.

La situation générale en Erythrée, en tant que telle, permet ainsi vraisemblablement d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers son pays d'origine.

Compte tenu de ce qui précède, il y a lieu de considérer que :

- La situation générale des droits de l'homme qui prévaut en Erythrée, et telle que confirmée dans les rapports indépendants des droits de l'homme précités, en particulier au regard des mauvais traitements systématiques s'apparentant à de la torture dont font l'objet les personnes renvoyées de force en Erythrée (tel que confirmé dans un rapport très récent de juillet 2018), permettent de considérer qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion vers l'Erythrée, pays vers lequel la partie adverse entend renvoyer le requérant à la lecture de la décision attaquée. Par conséquent, la décision querellée, en ce qu'elle permet un tel renvoi, en ce qu'elle ne tient compte ni des circonstances pertinentes de la cause ni de la

situation générale qui prévaut en Ethiopie, dont elle avait pourtant nécessairement connaissance, viole l'article 3 de la CEDH.

- *La partie adverse, en concluant à la non violation de l'article 3 de la CEDH en se fondant sur un interrogatoire de police où le requérant ne semble pas avoir été valablement interrogé sur ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine, viole le principe général de droit audi alteram partem, dès lors que le requérant n'a pas été en mesure de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant l'adoption de la décision querellée. Conformément à la jurisprudence du Conseil d'Etat, la violation de ce principe entraîne l'illégalité de la décision attaquée, dès lors que cette irrégularité a pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision;*
- *Ce faisant, la partie adverse a également violé son devoir de minutie, dès lors qu'elle a omis de récolter de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision, n'a pas raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause ;*
- *La décision attaquée viole enfin également les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation relative au risque de violation de l'article 3 de la CEDH est tout à fait insuffisante. La motivation de la décision querellée est donc inadéquate et ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce. De sorte que le moyen unique sera déclaré fondé."*

De Raad stelt vast dat het resterende bevel om het grondgebied te verlaten gestoeld is op artikel 7, lid 1 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een beslissing tot verwijdering zoals gedefinieerd in artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet als een beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt én een terugkeerverplichting oplegt. De term terugkeer wordt in artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet ingevuld als volgt: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar a) zijn land van herkomst of b) een land van doorreis overeenkomstig communautair of bilaterale overnameovereenkomsten of c) naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Ter zitting wordt door de raadsvrouw van verzoekster niet betwist dat zij de Ethiopische nationaliteit heeft en dus haar land van herkomst Ethiopië is. Uit de nieuwe beslissing tot terugleiding van 31 augustus 2018, die uitdrukkelijk steunt op het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2018, blijkt dat uitdrukkelijk door de gemachtigde wordt beoogd verzoekster terug te leiden naar Ethiopië.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat het gehele betoog van verzoekster gericht is tegen een verwijdering of terugleiding naar Eritrea. Blijkens de akte van terugleiding is thans een terugleiding naar Ethiopië aan de orde. Ter zitting werpt de raadsvrouw van verzoekster op dat door de gemachtigde geen fatsoenlijk onderzoek is gedaan naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Ethiopië, noch dat verzoekster dienaangaande correct werd gehoord. Verzoekster heeft evenwel deze grieven kunnen opwerpen in haar vordering tot schorsing gericht tegen de nieuwe terugleidingsbeslissing van 31 augustus 2018 en deze vordering werd verworpen bij arrest nr. 209 121 van 10 september 2018.

Nu het gehele betoog gericht is tegen een verwijdering naar Eritrea, kan de Raad niet vaststellen dat dit betoog nog dienstig is.

Het enig middel is prima facie niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. MAES